

Minna Ruuttusen puhe verkkoseuroissa 1.12.2020, www.h-y.fi/verkkoseurat

Marraskuussa minä tulen maaksi jälleen.

Kerään viimeiset suppilovahverot, metsän antimet. Makaan märässä sammalessa. Kohmeisesta maasta kaivan loputkin porkkanat. Ihmettelen hapanjuuren ekosysteemiä. Seison hyhmäisessä viimassa. Se tihkuu lävitseni. Halaan puuta. Paratiisissa oli kaksi puuta. Halaan elämänpuuta, sen juuret työntyvät syvälle maahan ja historiaan. Sen latvassa keikkuu orava. Sen siemenet antavat ravinnon ja suojan oraville, linnuille ja pieneläjille kuoren alla. Halaan puuta. Ja tulen tietämään hyvän ja pahan. Tiedän hyvän, tiedän kaiken hyvän mitä puu antaa, mitä maa antaa. Ei ole minua ilman puuta, ilman maata. Tiedän kaiken pahan. Tunnen ahneuden vallanhimon, mässäilyn, väkivallan, tunnen ihmisen traagisen historian itsessäni.

Marraskuun kirkas tuomio pysäyttää minut. Mihin tämä maailma on matkalla? Olenko minä täällä enää kauaa? Onko maailma täällä enää lapsilleni? Ryöstettiinkö me koko maa, meri ja ilma? Kaikki siementätekevät kasvit, kaikki meren elävät ja maassa matelevat? Minussakin on siemen, ryöstettiinkö sekin?

Marraskuussa minä tulen maaksi jälleen. Käperryn pieneksi. Kaikki lakastuu ympäriltä. Minä lakastun. Kuuntelen lasten tappelua, en jaksu puuttua. Leivon leivon leipäsiä talven varalle. Haluan tuntea vuodenaikojen vaihtelun ytimessäni. Haluan tuntea perheen lähelläni. Haluan lämpöä. Sytyttelen kynttilöitä. "Joka seuraa minua ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo." Minä haluaisin seurata häntä, joka nämä sanat sanoi. Kristuksen valo pimeässä on toivon liekki. Sitä kohti! Toivo, se on liikkeellepaneva voima. Sillä mitä teen on merkitys, vaikkeen tiedä lopputulemasta. Ehkä silitän riitapukareiden poskea.

Minussa on siemen, joka tahtoo elää ja rakastaa. Se on Jumalan istuttama siemen. Sen ympärille käperryn marraskuussa, se herättää rakkauteen. Se herättää rakkauteen kaikkea luotua kohtaan. Sammalta, suppilovahveroita, hapanjuurta ja puuta kohtaan. Pitää muistaa varjella sydämen siementä, pitää muistaa Rakkaus, sanon itselleni. Mikään tuomio ei voi erottaa meitä rakkaudesta. Se rakkaus tuli maailmaan ja pysyy täällä. Rakkaus on läsnä siinä, kun kaksi kohtaa. Kun ihminen kohtaa ihmisen, kun ihminen kohtaa Kristuksen. Kristus on kaikkialla. Rakkaus on kaikkialla.

Sinä päivänä, kun kohtaan tuomioni, olen onnellinen siitä, että olen saanut rakastaa. Viiltävää röntää silmissäni ja pimeää merta, vauvan tuoksua ja silmiä, sammalta ja vahveroita. Lapsiani ja puolisoa, sisarusia ja kummilapsia, vanhempiani, isovanhempia, sukua ja ystäviä. Niitäkin, joita joskus rakastin, ja joka sitten tuli vaikeaksi. Kirjojen lukemista ja leipomista, mustikoiden keräämistä. Vaipan vaihtoa, vaivan vaihtoa, virsiä, teatteria, nuorisoa, Jumalan valtakuntaa olen rakastanut ja Jeesusta.

Kun sytytän kynttilän, ensimmäisen adventin kynttilän, tiedän että kuljen pimeässä, mutta siellä minua johdattaa liekki. Kristuksen liekki, toivon liekki, se laittaa liikkeelle seuraamaan Jeesusta Kristusta, maailman valoa Jumalan valtakunnan tykö, Rakkauden luo.

Ja kun tulen maaksi jälleen, olen kotona.